

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1276/2014
27.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљене М.Л., због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката П.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К 708/11 од 14.04.2014. године и Вишег суда у Шапцу Кж 306/14 од 01.07.2014. године, у седници већа одржаној 27.01.2015. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене М.Л., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К 708/11 од 14.04.2014. године и Вишег суда у Шапцу Кж 306/14 од 01.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници К 708/11 од 14.04.2014. године окривљена М.Л. оглашена је кривом због извршеног кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. КЗ за које јој је суд изрекао условну осуду тако што јој је утврдио казну затвора у трајању од три месеца која се неће извршити уколико окривљена у року од једне године, по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљена је обавезана да суду накнади трошкове кривичног поступка и судског паушала, као у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Кж 306/14 од 01.07.2014. године, у ставу 1, делимичним усвајањем жалбе пуномоћника оштећене као тужиоца преиначена је пресуда Основног суда у Лозници К 708/11 од 14.04.2014. године, у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, тако што је Виши суд у Шапцу обавезао осуђену М.Л. да оштећеној као тужиоцу 33 Л. из Л., поред износа трошкова кривичног поступка досуђених у првостепеној пресуди у износу од 80.250,00 динара, исплати износ од још 12.750,00 динара, што укупно износи 93.000,00

динара, у року од 30 дана, по правноснажности пресуде, док се жалбе окривљене М.Л. и њеног браниоца и пуномоћника оштећене као тужиоца у преосталом делу одбијају као неосноване и потврђује пресуда Основног суда у Лозници К 708/11 од 14.04.2014. године, у непреиначеном делу, а у ставу 2, окривљена М.Л. обавезана је да на име трошкова другостепеног кривичног поступка оштећеној као тужиоцу ЗЗ Л. из Л. исплати износ од 22.500,00 динара, у року од 30 дана, по правноснажности пресуде.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљене М.Л., адвокат П.Ђ., на основу члана 482. и 483. ЗКП-а, поднео је захтев за заштиту законитости у смислу члана „485. тачка 1. ЗКП-а“, и то због повреда закона из члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном или вишем суду на поновно суђење или да исте преиначи тако што ће донети ослобађајућу пресуду и окривљеној исплатити трошкове кривичног поступка.

Врховни касациони суд је, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене М.Л. указује се на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП-а, наводима да радња за коју је окривљена оглашена кривом не представља кривично дело, те да је првостепени суд у недостатку доказа, везаних за кривично дело које се окривљеној ставља на терет, морао окривљену ослободити од оптужбе за дело из члана 238. став 1. тачка 4. КЗ-а јер се ради о чисто привредно-трговинском односу са облигационим елементима. По ставу одбране, не само да радња окривљене не представља кривично дело већ, у складу са Законом о привредним друштвима, предметна радња не представља ни прекршај нити привредни преступ, већ спада у домен облигационо-правног односа. Према ставу одбране, у конкретном случају нема доказа за постојање субјективног елемента бића кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. КЗ, јер нема доказа да је окривљена поступала у намери да прибави противправну имовинску корист, те је првостепени суд требало да донесе ослобађајућу пресуду.

Врховни касациони суд ове наводе у захтеву за заштиту законитости оцењује као неосноване. Наиме, из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела, за које је окривљена М.Л. оглашена кривом „... да је као одговорно лице у својству ликвидационог управника предузећа М.С. И. КД у ликвидацији, у намери прибављања противправне имовинске користи за предузеће у ликвидацији ... поступила противно одредби члана 350. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“, број 125/2004) којим је предвиђено да привредно друштво доставља познатим повериоцима писано обавештење са копијом регистрационе пријаве о покретању поступка престанка друштва ликвидацијом, иако је знала да се против привредног друштва у ликвидацији води парнични поступак пред Привредним судом у Ваљеву П 659/09, П 122/10, није обавестила

оштећену ЗЗ Л. из Л. о покретању поступка ликвидације у намери да прикривањем ове чињенице за своје предузеће прибави противправну имовинску корист, коју је и прибавила с`обзиром да оштећена ЗЗ Л. из Л. није пријавила своје потраживање у поступку ликвидације чиме је наступила преклузија, односно немогућност да се исто потраживање наплати у ликвидационом поступку ...“ произлазе сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. Кривичног законика. Дакле, предметне радње окривљене М.Л. су од стране првостепеног и другостепеног суда правилно правно квалификоване као кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. КЗ. Идентични наводи, као у захтеву за заштиту законитости, истицани су у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде на страни 3 и 4 су дати јасни и довољни разлози за правну квалификацију кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. КЗ за које је окривљена М.Л. оглашена кривом. Дате разлоге Врховни касациони суд прихвата и на њих упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а.

Осим тога, захтевом браниоца окривљене М.Л., адвоката П.Ђ. се нумерички указује и на повреде одредаба из члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, које повреде представљају дозвољене законске разлоге за подношење овог ванредног правног лека, али без конкретног образложења у чему се састоје предметне повреде закона.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП-а, те делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, што је изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП-а. Дакле, Врховни касациони суд приликом одлучивања по захтеву за заштиту законитости, уколико разлози и повреде закона нису изричито наведени, нема законских овлашћења да по службеној дужности тумачи и оцењује о којој се повреди закона ради, односно нема законских овлашћења да тумачи који део правноснажних пресуда се побија, односно који је правац побијања истакнут у предметном захтеву за заштиту законитости.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, те применом члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**